

ПЕЙО ЯВОРОВ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ЕДНА БЪЛГАРИСТКА ОТ ИНДИЯ

Мона Каушик, Делхи

“Той не се ражда, нито пък умира, нито, щом сега го има, да бъде ще престане. Непороден и вечен, неизменен и прадревен, той не умира, когато тялото му умре.”¹

Историята на културните връзки между България и Индия е много древна. Много археологически факти свидетелстват за тези връзки. Невероятно много са и думите в български език и хинди, които имат общ корен. Голяма прилика се открива и между българския и индийския фолклор - особено в музиката на двата народа, която се отличава със специфична красота и сложност.

Има и прилики в бита и нравите - ядене, пиене, гостоприемство, а също и в някои елементи от облеклото. Векове преди Христа Индия има търговски връзки с Гърция, Мала Азия и с още някои европейски страни, между които и България. Историята на борбата за освобождение в двете страни е почти еднаква.

Индия и България, които имат много общи неща, естествено имат и много различия. За да има обмен между двете страни, трябва да се премахне езиковата бариера. Това се осъществява чрез превода. Запознаването на Индия с големия български поет Пейо Яворов също се дължи на превода.

Поетът Яворов, потопен в горещите проблеми на обществото, превръща мастилото на писалката си в кръв, за да събуди с поезията си съзнанието на съвременниците си.

Както и много индийски поети, П. К. Яворов също е свързан с борбите и страданията на народа си.

До гроба слънце те гори,

и все ори, ори, ори...

Като няма прокопсия,

плюл съм в тази орисия!

Дома се връщаш окапал вече

по късна вечер и отдалече

зачуеш в село и плач, и врява...

¹ *Бахагатгита* - свещена книга на Индия. Превод д-р Р. К. Каушик.